

רחל המרחלת עקבה אחרי הנוכבת הגדולה

אל-על לא הסבירו מדוע כוכבת-על טסה כל הלילה ומגיעה עייפה עד מוות לפנות בוקר. כבר אין טיסות בשעות נורמאליות? בגלל השעה, או מסיבות אחרות, המתינו מעט מאוד אנשים מלבדי. היא והכבודה עלו על אוטובוס (ו) ונסעו להילטון. אני שכרתי מונית (הקבלה מצורפת), ורדפתי אחריהם. בהילטון כבר המתינו צלמים ככל פינה. מלוויה חשבו לעשות תרגיל התחמקות מסביב. אך דבר לא עור. הצלמים הרביצו תמונות של שהקנית וזמרת תשושה ועייפה עד מוות. ביג דיל.

בבוקר היא קמה מאוחר. אני לא עצמתי עין. במקום לצאת לסיור בבית התפוצות ובאוניברסיטה, יצאה לריצה קלה מלווה בגורילות. התחפשתי לשימפנזה והצטרפתי. רצנו קצת לכאן וקצת לשם. יש לה כושר יותר טוב משל הקופים. כולל הקוף הפרטי שלך. בחזרה לחדר. נצמדתי לחדר המנועול. וכשחששתי שיגלו אותי, ניצלתי רגע ללא שמירה והתגנבתי לחדר. התחבאתי מתחת לשטיח. יחד עם ברל-סיגריה אחר, גפרור שרוף, וקטע מעיתון ישן. מי שמקנא בקהיליית המוריעין...

אין ספק שאנשי הילטון השכיבו את עצמם לאורך ולרוחב לכבוד הכוכבת. החדר קושט וטופח לכבודה פרפקט. סידורי-פרחים הגיעו מהאוניברסיטה ומכל מיני מוסדות המצפים לתרומה הגונה. סידור משגע שלח

אף ארוך, דיבור ביידיש ואיחור בכל מקום. בין ארנון מילצ'ין, המפיק הישראלי,

בייגנעל ליינענטה

התיבות של שמה. סטייקים עם שם מסובך. עם תוספת ירקות ומנות אחרונות. כשקמה לשאת דברים, נראתה נרגשת. הזכירה שהקדישה את הסרט לכל האבות — אביה שנפטר בעודה ילדה קטנה, ולזכר אברהם יצחק ומישה... אחרי הסעודה היא התרככה קצת כלפי העיתונאים, והקדישה להם קצת תשומת-לב, ובכלל העלתה טענה.

הם לפחות מוחים. מחו מחו ושכחו. לבסוף הויזו מחיצה ואחרי שראו איך שרית-תירית שותה קוקטייל (כמו מיקצוען). ועוד אחמ"ם שהתחככו בשרוולו. נכנסה הכוכבת. שמעה מהעיתונאים דיברי מחאה. נתנה להם צ'אנס לצלם אותה שלוש דקות ונעלמה בכיוון האולם הגדול והסעודה התגייגית. האוכל היה בסדר. בהילטון יודעים לבשל. הגישו מימרה אוויו עם ראשי-

ארנון מילצ'ין, אבל ארנון זה כבר סיפור אחר.

מחאה ממושמת

ערב הצטרפתי לקולגים שלך מהעיתונות. ככניסה לקולנוע שחף הפעם העמידו אותם ואת צלמיהם מאחרי חבל מתוח. הם נראו עצבניים. בארץ לא רגילים לתנאים כאלה. הקהל באולם המתין עד בוש (ובושה). מר רוד כהן בשם המארגנים ביקש מהצופים המכובדים, שיכבדו את הכוכבת בעמידה כשתיכנס לאולם. כשראו שהיא לא באה. קמו כולם לצאת, ובדיוק באותו רגע נכנסה סטרייסנר לאולם. מעניין אך שני הרברים קרו בדיוק ביחד. אחרת, אין להסביר את פשר הקימה של כולם בדיוק בשעה שהגיעה, וזאת אחרי שקיבלו במחאה את בקשתו של אותו כהן לכבד אותה בקימה. אם לסרט איחרה. מילא. אך לארוחה איחרה עוד יותר. וקהל הנוכחים ישב באולם הגדול בהילטון ליד צלחות ריקות, הרבה זמן. את הצלמים והעיתונאים גרשו בחדר קטן סמוך לאולם. ובו היתה ברברה אמורה לקיים מסיבת-עיתונאים קצרה ולהצטלם בשביל הפרס הישראלי והבינלאומי. הושיבו את העיתונאים כשורות ונתנו להם להמתין. כמו כל היתר. אנשי הפרס לא פריירים, כל הכבוד.

להלן רוח מפורט בנושא ביקורה של ברברה סטרייסנר בישראל. ברור לך שדווח זה הוא חלקי בלבד. ואשלים את החומר לגיליון הבא. אגב, הזכרת אותי בכמה מקומות בנימת זילזול. שאין לה הצדקה. מעמד המרגלים מכובד אפילו בתנ"ך, ועל מרחלות לא נכתבה בו אף מילה אחת, ואם נרמז, היה זה לגנאי. שמרי לשונך איפוא. ולגופו של דיווח: א. נמל-התעופה: היא הגיעה לפנות בוקר במטוס

לא יצאתי מרעתי, ולא השכמתי באשמורת הראשונה לנמלי התעופה כדי לראותה. השארתי זאת לקולגות. אך שלחתי את השפיון שלי. שידווח. "סע" אמרתי לו. "סע לנמלי-התעופה. הקביל את פניה והיצמד לשימלתה עד שתצא את הארץ. אחרת חיי אינם חיים. ועל חייך. מותק, אינני שמה גרוש". השפיון נסע ודיווח. לרחל שלומות.

הוד מעלותיהם שגריר ארצות-הברית בישראל סם לואיס הרים כוסית עם ברברה וכל משתתפי הארוחה החגיגית שנערכה מייד אחרי ההקרנה של הסרט ינטל.

כותבי החומר אלו ומרלון ברוגן. כותבי מחזות וסרטים מהגדולים ביותר בארצות-הברית. שהגיעו עם כוכבת הקולנוע ברברה סטרייסנר. הם גם ידידי הקרובים ביותר.